

I fjerne kirketårne hist

Tekst: B. S. Ingemann, 1838

Melodi: C. E. F. Weyse, 1838

1.

I fjerne kirketårne hist
nu aftenklokkerne ringe.
Snart sover liden fugl på kvist
med hovedet under sin vinge.
Nu samles frænder kønt igen
som fugleunger på grene,
men den, som har slet ingen ven,
han sidder ved kvæld alene.

2.

Snart ruller ud den stille nat
sit skyggeflor over himlen,
og den, som sidder mest forladt,
ser op imod stjernevrímlen.
Og gennem himmelsløret ud
der skinner øjne fuldklare:
mildt ser den kære, store Gud
her ned med sin stjerneske.

3.

Han ser til sine børn da vist,
han ser til høje og ringe,
selv til den lille fugl på kvist
med hovedet under sin vinge.
Til dem, som sove, ser han hen,
han vugger fuglenes grene,
og den, som har slet ingen ven,
han lader ej sidde ene.

4.

Det barn, der synes mest forladt,
Gud fader selv vil bevare:
Han sender i den stille nat
til jorden sin engleske.
De sprede deres vinger ud,
når alle øjne sig lukke.
Selv våger hele verdens Gud
ved skabningens store vugge.

Bernhard Severin Ingemann, 1789-1862,
Christoph Ernst Friedrich Weyse, 1774-1842.